

„Glasbena Matica“ v Ljubljani.

41. društvo. leto. 22. leto rednih društv. koncertov. Sezona 1912./13.

V torek, dne 19. novembra 1912

zvečer ob pol 8. uri

v veliki dvorani hotela „Union“

KONCERT

pod vodstvom koncertnega vodje Gl. M. g. M. Hubada
in kapelnika „Slovenske Filharmonije“ g. P. Teplega.

SODELUJEJO: koncertni pianist Gl. M. g. *Anton Trost*;
virtuoz na harfi g. *Alfred Holý*, c. kr. dvorni
glasbenik in I. solist na harfi c. kr. dvorne opere
na Dunaju;
g. prof. *dr. Pavel Grošelj* (deklamator);
pevski zbor „Glasbene Matice“ in
orkester „Slovenske Filharmonije“.

Začetek točno ob pol 8. uri.

CENE PROSTOROM: Sedeži po 4, 3 in 2 kroni, stojišča po 1:20 K, za di-
jake po 40 h, se dobivajo v predprodaji v trafiki gđc. **J. Dolenceve** v
Prešernovi ulici in na večer koncerta pri blagajni. Besedilo brezplačno istotam

VSPORED:

1. *Stanko Premrl*: **Scherzo**. Simfoničen stavek za orkester. Svira orkester „Slovenske Filharmonije“.
2. *Fran Liszt*: **Prvi koncert za klavir in orkester** v Es-duru. Svira koncertni pianist g. **Anton Trost**. Spremlja orkester „Slovenske Filharmonije“.
 - (I) Allegro maestoso. Tempo giusto.
 - (II) Quasi adagio. L' istesso tempo.
 - (III) Allegretto vivace. Allegro animato.
 - (IV) Allegro marziale. Allabreve, piu mosso. Presto.
3. a) *Anton Rubinstein*: **Kamenoj ostrov**, (Reves angéliques) op. X., št. 22. } Skladbe za harfo. Svira g.
b) *Alfred Holý*: **Pomladno veselje**. } **Alfred Holý**.
4. *Karel Jeraj*: **Lepa Vida**. Melodramska skladba za orkester k slovenski narodni pesmi o lepi Vidi. Prednaša g. prof. **dr. Pavel Grošelj**; spremlja orkester „Slovenske Filharmonije“.
5. *Anton Lajovic*: **Gozdna samota**. Troglasen ženski zbor s spremljevanjem orkestra. Poje ženski zbor „Glasbene Matice“.
6. *Dr. Anton Schwab*: **Zlata kanglica**. Mešan zbor s spremljevanjem orkestra.
7. *Anton Dvorak*: **Piseň Bohatýrská**. (Junaška pesem). Simfonična pesnitev za veliki orkester, op. 111. Izvaja orkester „Slovenske Filharmonije“.

Besedilo.

Lepa Vida.

Narodna pesem. — Andr. Smolè.

Lepa Vida je pri morju stala,
tam na produ si plenice prala.
Črn zamorc po sivem morju pride,
barko vstavi, vpraša lepe Vide:
„Zakaj, Vida, nisi tak rudeča,
tak rudeča nisi, tak cveteča,
kakor ti si prva leta bila?“
Vida lepa je odgovorila:
„Kak' bi b'la rudeča in cveteča,
ker zadela mene je nesreča:
Oh, domá bolno je moje dete,
poslušala sem neumne svete;
omožila sem se. starca vzela,
malokdaj sem, s'rotica, vesela.
Bolno dete ves dan prejokuje,
celo dolgo noč mož prekašljuje!
Črn zamor'c ji reče in pravi:
„Ce doma jim dobro ni, žerjavi
se čez morje vzdignejo; ti z mano
pojdi srčno si ozdravit rano!
Kaj ti pravim, pòte, Vida zala,
je kraljica španska me poslala;
njej dojiti mladega kraljiča,
sinka njen'ga mlad'ga cesariča.
Ga dojila boš ino zibala,
pest'vala, mu post'ljo postiljala,
da zaspi, mu pesmi lepe pela,
huj'ga dela tam ne boš imela.“

V barko lepa Vida je stopila;
al' ko sta od kraja odtegnila,
ko je barka že po morju tekla,
se zjokala Vida je in rekla:
„Oh, sirota vboga, kaj sem st'čila!
Oh, komu sem jaz doma pustila
dete svoje, sinka nebogljen'ga,
moža svoj'ga, z leti obložen'ga!“

Ko pretekle so b'le tri nedelje,
jo h kraljici črn zamor'c pripelje.
Zgodaj lepa Vida je vstajala,
tam pri oknu solnca je čakala.

Potolažit' žalost neizrečeno,
poprašála solnce je rumeno :
„Solnce, žarki solnca, vi povejte,
kaj moj sinek dela, bolno dete!“
„Kaj bi delal zdaj tvoj sinek mali?
Včeraj svečo rev'ci so držali,
in tvoj stari mož je šel od hiše,
se po morju vozi, tebe išče,
tebe išče in se grozno joka,
od bridkosti njemu srce poka.“

Ko na večer pride luna bleda,
lepa Vida spet pri oknu gleda;
da b' si srčno žalost ohladila,
bledo luno je ogovorila :
„Luna, žarki lune, vi povejte,
kaj moj sinek dela, bolno dete!“
„Kaj bi delal zdaj tvoj sinek mali?
Dan's so vbogo s'roto pokopali
ino oče tvoj je šel od hiše,
se po morju vozi, tebe išče
tebe išče, se po tebi joka,
od bridkosti njemu srce poka.“

Vida lepa se zjokala huje,
k njej kraljica pride, jo 'zprašuje :
„Kaj se tebi, Vida, je zgodilo,
da tak' silno jokaš in tak' milo? "
Je kraljici rekla Vida zala :
„Kak' bi s'rota vboga ne jokala!
Ko pri oknu zlato sem posodo
pomivala, mi je padla v vodo,
je iz okna padla mi visoc'ga
kup'ca zlata v dno morja globoc'ga.“
Jo tolaži, reče ji kraljica :
„Jenjaj jokat' in močiti lica!
Drugo kup'co zlato bom kupila,
te pri kralju bom izgovorila ;
id' kraljiča doji, moj'ga sina,
da te mine tvoja bolečina!“

Res kraljica kup'co je kupila,
res pri kralju jo je 'zgovorila ;
Vida vsak dan je pri oknu stala,
se po sinku, oči, mož' jokala.

Gozdna samota.

(Bierbaum — Finžgar.)

Gozdni mrak!
Tiho me skrij!
Da bi me vedno
vsnivale tvoje
rahle oči!

Bresti in jele
me tajno objele,
tiho šumljale,
me pozdravljale;
bi veje sklonile
se mladih hoj,
ljubko kramljale
samo z menoj.

Daljni odmevi
v mraku doné,
virček šepeče
mi žuboreče.

Žarni odsevi
v travi blesté,
v zeleni loki
čarobni zvoki
tajno zvené.

Z gorske višine
s solnčne strmine
plavajo sanje
srebrnokrile
sladke in mile.

Bajno se spleta
sen o pravljicah,
gozdna dekleta
v belih tančicah
plešejo ples.

Gozdni mrak!
Tiho me skrij!
Da bi me vedno
vsnivale tvoje
rahle oči!

Zlata kanglica.

Oto Zupančič.

Deklica šla je po vodo
z lepo, srebrno kanglico.
Zora na nebu sevala,
ptičica v logu pevala:

Jagoda zrela nudi se:
Daj, le za hip pomudi se.
„Jagoda rdečka, dober dan!
Ali moj bratec je bolan.
In on ozdravel prej ne bo,
da mu prinesem z vrelca vodo.

Deklica moram zajeti jo,
predno da solnce obsveti jo.“

Hladne vodice zajela je,
bistro domov odhitela je.

Deklica šla je po vodo
z lepo, srebrno kanglico.
Deklica je domov prišla,
kanglica bila zlata vsa.

